

TANÚSÁG

A nagymarosi Szent Márton Plébánia lapja

*A hegyen épült várost nem lehet elrejtteni...
Ugyanígy a ti világosságotok is világítson az embereknek,
hogy jótetteiteket látva dicsőítsék mennyei Atyátokat!
(Mt 5,14–16)*

TARTALOM

Hegyre épített város	1	Hittantábori beszámoló	9	Iránytű – Hivatástisztázó Műhely	15
Ti vagytok! Mik vagyunk?...	3	Észak-Dunás Nyári Tábor	10	A belső várkastély	16
A toronyaljai pálosok	4	Életünk játéka – Családtábor	11	Jelek és jelenlét az imában	17
Nagymarosi Találkozók 50 éve	6	Husztai gyerekek tábora	12	Krónikánk	18
Márianosztrai zárandoklat	8	Cserkész szemmel az erdőben	13	Teremtésvédelem	19
Kánaán felé...	8	Jézushoz tartozol!	14	Programok	20

Kép forrása: www.rendezvenylanc.hu

BEVEZETŐ

„Hirdessék az emberek hatalmas tetteidet és királyságodnak ragyogó fenségét!
Királyságod örök királyság, uralmad tart minden nemzedéken át.”
(Zsolt 145. 12,13)

A Szent Kereszt felmagasztalásának ünnepe, templomunk búcsúja van ma. Honnan is jön ez a „búcsú” szó? A templom címadó szentjének vagy szent címének ünnepére a hívek lelkük megtisztításával készülnek, s ezen az ünnepen a szentgyónást, szentáldozást követően a megtisztulni vágyó hívő búcsút vesz a bűneitől s azok következményeitől, mert hiszi, hogy Krisztus szeretetből fakadó megváltó tette – a kereszten vállalt kínhalála – eltörli az ő bűneit is.

A mi templomunk a Szent Kereszt felmagasztalásának van szentelve. A lehető legtisztábban közvetítve ezt az üzenetet. Krisztus azért jött, hogy megváltson bennünket a bűneinktől és annak következményeitől, s végtelen szeretetébe fogadjon.

Az ember keresi azt, hogy hogyan legyen boldog, hogyan maradjon hosszú életű, hogyan kerülje el a szenvedéseket, de nem biztos, hogy mindig jó helyen keresi. Az öncélú, önérdekű, magának való világban csak pótcselekvéseket lehet találni. Rövid távú megoldásokkal, hazug pótlékokkal kínálja a világ mindezt nekünk. Így találkozunk egyre több zaklatott, kimerült, eltévelyedett sorsú emberrel. Az, aki rátalált arra a forrásra, ami megvigasztalja, erőt, békét, örömet ad a lelkének, nem tudja magában tartani. A Szentlélek küldi az apostolokat, az egyház a híveket a világba, hogy éljük meg, vállaljuk, legyünk tanúi és jelei Krisztusnak, aki igaz forrása az életnek.

A templomunk – ahogy minden Istennek szentelt épület – szép szimbólumokkal beszél arról, hogyan lehetünk mi is jelei a megváltottságból fakadó örömhírnek. Láthatjuk, hogy elődeink magasan kiemelkedő épületté tették, jelezve, hogy ez más, mint a többi épület. Olyan értéket képvisel, amely a földi értékeknél jóval feljebbvaló. Ez Isten lakóhelye, ahol nap mint nap találkozhatunk vele. Rávilágít arra, hogy Isten milyen közel van hozzánk, közénk jött, hogy velünk lakjon. Ezzel bennünket is arra indít, hogy közösséget vállaljunk a körülöttünk élőkkel. A tornya magasba emeli Krisztus keresztségét, hogy messziről látható legyen, kinek a jelét hordozza. Nem rejt el, hanem büszkén hirdeti, tanítva, hogy úgy kell élnünk a világban, hogy aki velünk találkozik, valamit meg tudjon sejteni a szerető, irgalmas Isten jelenlétéből.

Arról olvashatunk majd az atyáktól is, és a tábori beszámolókból is az sejlik ki, mit is jelent Krisztus szeretetének jeleként élni.

Zoller Andrea

HEGYRE ÉPÍTETT VÁROS

„Ti vagytok a világ világossága. A hegyen épült várost nem lehet elrejtteni. S ha világot gyűjtanánek, nem rejtik a véka alá, hanem a tartóra teszik, hogy mindenkinek világítson a házban. Ugyanígy a ti világosságotok is világítson az embereknek, hogy jótetteiteket látva dicsőítsék mennyei Atyátokat!” Mt 5,14.

Isten népe jel. „Ti vagytok a világ világossága” - Űgy is értelmezhetjük ezeket a szavakat, hogy a világ világossága képet illusztrálja Jézus a hegyen épült város és a vékatar-tóba tett lámpás képével. A tanítványok hivatását a hegyen épült városhoz hasonlítja, amely a tanítványi körnek sajátos helyzetét is kifejezi. Szegény tanítványok, nem is tudják, mennyire exponált mindez, hogy mennyi minden ki fog derülni velük kapcsolatban, s hogy évezredek át emberek milliárdjai fogják olvasni szavaikat, láthat-ják botlásaikat, ügyetlenkedésüket és próbálkozásait Krisztus követésében. Így adható vissza az eredeti szöveg jelentése: „Ha tanítványaim vagytok, akkor látszódtok, lát-hatóvá, – nyilvánvalóvá – váltok a világ számára.” Mint a város, amely hegyre épült – nem is tud nem látszódni („nem tud elbújni a város”). A hegyen épült városnak természetéhez tartozik az, hogy messzire látszik.

I. Krízis. De mi ebben a kihívás, hogyan érint mind-ez minket? A hegyen épült város – Isten népe, az anya-szentegyház – a tanítványok legtagabb közössége... s ebben elrejtve ott van a nagymarosi keresztény közösség is. Valamilyen módon a részei vagyunk mindannyian. A legnagyobb veszély az identitásvesztés. Azaz Isten népe megpróbál mássá lenni, megpróbál több, vagy épp kevesebb lenni, mint az az Istentől rendelt dolga lenne. A nehézség abból fakad, ami az alapállás: Isten népe látható. Ez a küldetése, de ehhez kapcsolódik a legtöbb kísértés és félresiklás, céltévesztés. Mert bármilyen kellemetlen, de tény, hogy Isten népe nem tökéletes. Megtisztította Krisztus, megváltotta, de még nem teljesen tökéletes. Így fogalmaz egy írásmagyarázó: „Krisztus népe számára nem az üldözések, a nagy próbatételek jelentik a legnagyobb veszélyt, hanem a szekularizáció. Ez akkor történik meg, ha »a hegyen épült város«, azaz a Krisztus közössége, az egy-ház a világhoz lesz hasonlónvá, ha annyira keveredik a világgal, hogy már megszűnik egyház lenni. Ebben az esetben nem az egyház hat a világra, hanem a világ az egyházra. A történelem folyamán sokszor annyira hasonlított a világra, hogy szinte össze lehetett vele téveszteni. Jézus az ízt vesz-

tett sónak nem ígér holnapot. Az ilyen egyházat nem védi, hanem átadja a világ ítéletének.”

II. Mire hív ez minket? Bűnbánatra, megtérésre. Ezt olvastuk a 87. zsoltárban: „Körtáncban éneklik: Minden forrásom belőled fakad.” – ennek a hiánya, a forrástól való elszakadás az, ami fenyeget, s amiben ma újra Istenhez fordulhatunk. Fogadd el, aki vagy Krisztusban! Ismerjük fel saját ellentmondásosságunkat, hogy közben Istenre mutatunk, nem vagyunk büntelének. Engedjünk el minden hamis elvárást. Isten akarja, hogy legyünk. Ne akarj elrejtőzni! Ne akarj másnak látszani! A hitelesség forrása az önazonosság: az vagy, akivé Isten formál, ahol éppen tartasz.

III. A program: A hegyi beszédben Jézus programot ad, a tanítványok feladatát mondja el. „A hegyen épült várost nem lehet elrejtetni”. Nagymaros a hegyek lábánál, a Dunakanyarban, csodálatos földrajzi helyen épült. Amikor Jézus a tanítványok közösségét hegyre épített városhoz hasonlította, nem feltétlenül csak hegyre gondolt. Talán arra utalt, amit János evangéliuma végén olvashatunk: „Arról ismerik meg, hogy tanítványaim vagytok, ha

szerezzetek egymás iránt” Jn 13,34. Ha elfogadjuk azt is, aki nehéz, ellenszenves, de akarja építeni Isten Országát. A Krisztusi plébánia megszületésének első fázisa, hogy megtanuljuk elfogadni egymást Krisztus szeretetével. Második fázis: Ebből az egymást szerető közösségből kinőnek a plébánia felelősség-hordozói, felelősséget hordozó csoportjai. Egymás ellen nem lehetünk keresztények, csak egymásért. Ha vállaljuk az együttélés keresztjét, ha mindennap újrakezdünk, akkor leszünk hegyre épített város. Mert Ő közöttünk lesz. Akkor Ő fog vezetni bennünket, Ő fog működni közöttünk. Akkor tudunk tanúságot tenni arról, hogy Isten szerető Atyánk, mi pedig testvérek vagyunk.

Nem az a fontos, hogy mekkora a város, hanem az a fontos, hogy hegyen épüljön. Nem az a fontos, hogy hányan vagyunk a keresztény közösségben, hanem az, hogy akik ott vagyunk tanítványi életet éljünk. Így válunk jellé a világ számára. A II. Vatikáni Zsinat fontos megfogalmazása: „Az Egyház Krisztusban mintegy szentsége, azaz jele és eszköze az Istennel való bensőséges egyesülésnek, és az egész emberi nem egységének”.

Csáki Tibor plébános

Pintér Béla

Hegyen épült város

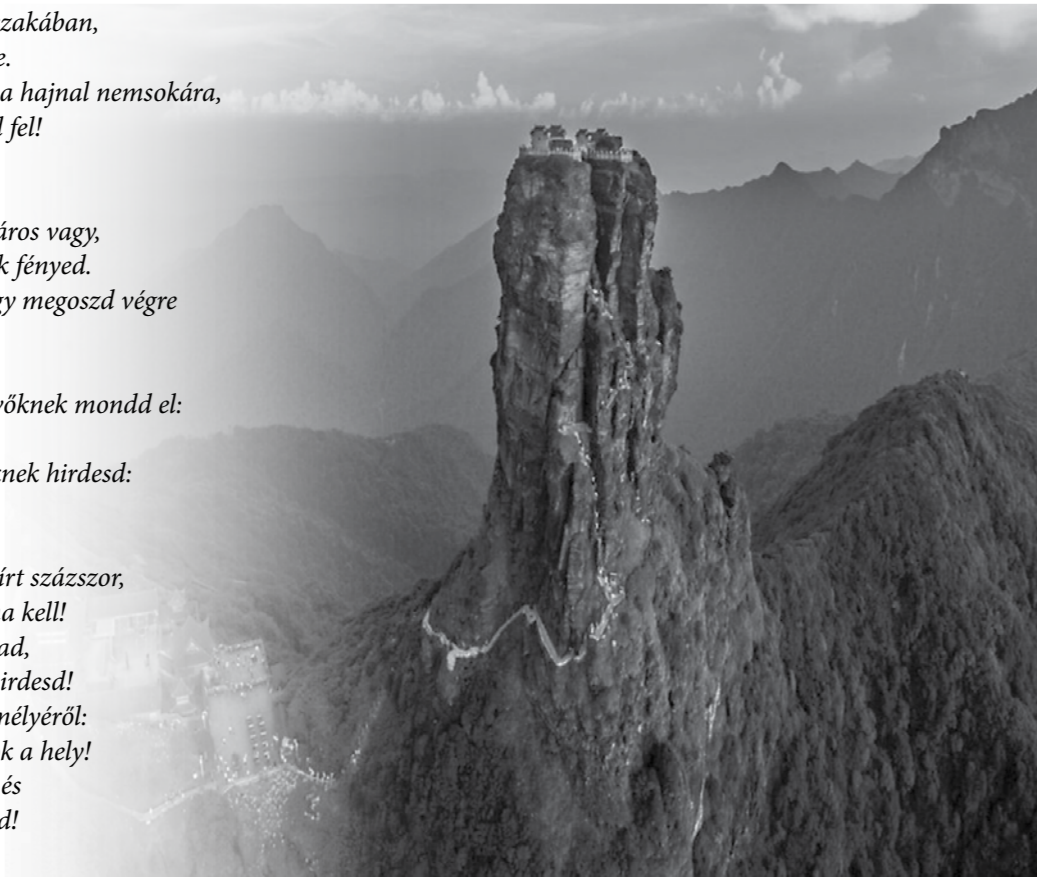
Ének szól az éjszakában,
A remény éneke.

Azt mondja itt a hajnal nemsokára,
Tarts ki, ne add fel!

Hiszen,
Hegyen épült város vagy,
Hát hadd lássák fényed.
A világ vár, hogy megoszd végre
Élő reményed.

A fogságban lévőknek mondd el:
Itt a szabadság.
A sötétben ülőknek hirdesd:
Van világosság.

Mondd el a jóhírt százszor,
Ezerszer, hogyha kell!
Ne kíméld magad,
Csak hirdesd, hirdesd!
Kiáltsd szíved mélyéről:
A mennyben sok a hely!
Világíts bátran és
Hirdesd, hirdesd!

Ti vagytok! Mik vagyunk? Fény, élet-elixír, világítótorony?

Augusztus 20-án arról elmélkedtem, hogy Szent István országában hányan imádkoznak ma, 2024-ben? Hányan ünnepelnek imádkozva? Természetesen a kérdés mögött az a másik kérdés rejtőzik, hogy kik ma a hívő magyarok? Ezt azért is hangsúlyozom, mert az imádság a félreérthetetlen bizonyítéka annak, hogy az illetőnek van hite. Olyan szépen indult az ünnep reggelen. A Kossuth Rádióban 7 óra előtt Szent István intelmeiből olvasták fel a hitről szóló mondatokat:

„A hit tehát, melyről beszélek, a következő: higgy erősen a mindenható Atyaistenben, minden teremtmény teremtményében, és az ő egyszülött fiában, a mi Urunkban, Jézus Krisztusban, kit az angyal meghirdetett, ki Szűz Máriától született, az egész világ üdvösségéért a keresztfán szenvedett és a Szentlélekben, ki szólt a próféták s az apostolok, valamint az evangélisták szavával, mint egyetlen tökéletes oszthatatlan szeplőtelen istenségben, és kétely hozzád ne férjen. Ez a katolikus hit.”

Sokszor és nagyon sok helyen énekeltük el a Himnuszt, a „nemzeti imádságunkat”. Kinek a szájából volt valóban imádság? Kinek mit jelentett?

Pál apostol a rómaiakhoz írt levelében szomorúan említi, hogy zsidó testvérei közül milyen sokan nem jutottak el Jézus Krisztushoz a hitben. „Nagy a szomorúságom és állandó a szívem fájdalma a test szerint népemből valókért, Izrael fiaikért” (Róm 9,2-5). Ugyanez a fájdalom és szomorúság van bennünk is, a saját népünkért, Szent István népéért. Nem lehet közömbös a számunkra, hogy olyan sokan távol vannak keresztény hitünkötől.

Nem téveszthet meg bennünket az, hogy a templomaink tornyán kereszt vagy csillag van, hogy látogatható a Szent Korona a Parlamentben, hogy a tűzijátékban gyakran jelenik meg a kereszt, hogy rádió- és televízió-közvetítések hallhatók vallási eseményekről. Örülünk ezeknek, de a mindennapi tapasztalatunk sajnos mégiscsak az, hogy a legtöbb magyar ember „jól megvan” imádság, templom, vallás nélkül.

Pál apostol az ünnepi szentleckében figyelmeztetett, hogy „ne éljeteztek úgy, mint a pogányok, akik hiábavalóságokon jártatják az eszüket.” (Ef 4,17) A legutóbbi népszámlálási adatok nagyon elszomorítottak. Miközben ünnepeljük az államalapító Szent István királyt, pogány módon él a magyar népünk nagy többsége. Ez kell, hogy fájjon.

A katolikus hit nem mindenkié. Pál apostol magyará-

zatként felteszi a kérdést: „hogyan higgyenek abban, akiről nem is hallottak? S hogyan halljanak róla, ha nincs, aki hirdesse? – a hit hallásból fakad” (Róm 10,14-17). Nem elég hallani valamit, de meg is kell hallani. Az örömhír meghallása személyes tanúságtételt kíván. Vonzó példát, ami mehökkent, elgondolkodtat.

Az imádkozó magyarok annak az egyháznak az élő tagjai, ahová Szent István meghívta kortársait a saját személyes hitével, és az abból táplálkozó családi élete példájával és rajtuk keresztül a későbbi nemzedékeket, az egész magyar népet. Ma is szüksége van minden magyar embernek hiteles egyháza, hiteles imádkozó keresztény magyarokra. Így jutunk el Jézus Krisztus szavaihoz, aki a hitre ébredt ember küldetéséről és felelősségéről tanít:

„Ti vagytok a föld sója, ti vagytok a világ világossága. A hegyen épült várost nem lehet elrejtetni.” (Mt 5,13-16)

Mindig megdöbben, elgondolkodtat az Úristen szándéka, hogy minket, embereket kér az ő isteni szeretetének közvetítésére. Mária által ölt testet Jézus Krisztus személyében, apostolokat választ az evangélium hirdetésére, törekeny, gyarló embereknek ad megbízatást szentségeinek kiosztására. Igen, valóban megdöbben-

tő, hogy minket, hívő embereket világosságnak, életet izesítő sónak, irányt mutató hegyi városnak nevez.

Augusztus 15. Nagyboldogasszony ünnepe és augusztus 20. után Magyarországon ránk is vonatkozik ez az isteni bizalom, ma élő magyar keresztényekre, imádkozó magyarokra. Ekkora a bizalma az Úristennek felénk? Ugyanakkor azt is halljuk, hogy „ne féljetez, veletek vagytok, Szentlélekként képessé teszlek benneteket, hogy tanúságot tehessetek rólam”.

Az az értékrend, amit Jézus Krisztustól tanultunk, mindig időszerű: hálaadás, meglegedettség, önzetlen segítőkészség, szép családi élet, közösségépítés, a párbeszéd kultúrája, figyelem egymás iránt, béketeremtés, kiengesztelődés, megbocsátás. „Ugyanazt a lelkiületet ápoljátok magatokban, amely Krisztus Jézusban volt.” (Fil 2,5)

Annak idején Mindszenty bíboros úr úgy fogalmazott: „ha lesz egymillió imádkozó magyar, akkor nem féltetem az egyház és a nemzet jövőjét.” Mi vagyunk most ezek az imádkozó magyarok.

Dr. Beer Miklós
nyugalmazott püspök atya

Pálos kolostorok a Dunakanyar környékén 5.

A TORONYALJAI PÁLOSOK

Mínthogy a márianosztrai pálos kolostorról, – mint kegyhelyről – korábban már esett szó, ezért ez most nem része sorozatunknak, így jelen cikkkel elérkeztünk a befejező részhez.

A 12-es útról Kóspallag felé menet, ha elhagyjuk a törökmezői elágazást, akár észrevétlenül is elmehetünk a Szent Mihálynak szentelt kolostorrom mellett, ha nem rendelkezünk megfelelő helyismerettel. A fák takarásában, kisebb dombon áll a rom, melynek falai a föld és omladékréteg alatt néhol embermagasságig is megmaradtak. Szomszédságában, az út másik oldalán szintén észrevétlenül rejtőzik egy apró erősség, a Bibervár, már ami megmaradt belőle.

Ami a várat illeti, a Korompa-patak torkolata feletti, meredek oldalú dombon épült a XIII. században, falait sánccal, árokkal vették körül, melynek nyomai még ma is kivehetőek. Bibervár – vagy Pusztatorony – építésének pontos kezdetét nem ismerjük, az előkerült kerámia és fém leletanyag alapján talán 1260 előtt rakhatták. A kis erőd neve eredetileg Torony volt, közelében egy település is feküdt, melyet nem meglepően Toronyaljának hívtak. Korabeli okleveles említése nem ismert.

A kolostor látótávolságra a vártól, az út túloldalán létesült. Történetét nehéz rekonstruálni, mivel kevés, róla szóló információ élte meg korunkat. Valószínűleg Nagy Lajos (†1382) uralkodása alatt alapíthatta vagy a nosztrai kolostor, vagy a Bibervár ismeretlen ura. Gyöngyösi Gergely pálos történetíró említi először rendtörténeti krónikájában, az 1381-es évnél. Ő, aki végigjárta a királyság pálos kolostorait és felgyűjtötte az akkori oklevél állományukat, egy a kékesi (vagyis a pilisszentlászlói) rendházban olvasott okmányt említ, melyből kiderül, hogy a toronyaljai pálosok egyik malmukat bérbe adják Zakali Miklósnak. A környék várai 1540-es években jutottak török kézre, ezért a rendház és a vár pusztulása is ekkorra tehető. Az 1580-as és 1590-es török összeírásban már pusztaként szerepel.

Az épület régészeti kutatását Miklós Zsuzsa végezte el 1985-ben. Több hétköznapi használati tárgy, kerámiák,

padlótéglák és faragott kövek kerültek felszínre. A nyitott szemű kiránduló a kolostor területén még ma is megfigyelhet cseréptöredékeket vagy szépen megmunkált kvaderköveket. A rendház kútja is fel lett tárva és helyre lett állítva. Sajnos a feltárást nem követte szakszerű falkonzerválás, így a maradványok ma is tovább pusztulnak. Bár nemrégiben a szentély fölé épített modern misézőhely szép és impozáns, az alapozása a középkori falak bolygatásával járt.

A toronyi kolostor is illusztrálja a pálos építészet néhány jellegzetességét:

- lakott területtől távol, de nem elérhetetlen vadonban, erdei magányban, völgyben, forrás, halastó mellé való építkezés
- a templom a kolostorépület déli oldalához csatlakozik (a többi szerzetesrendnél az északi oldalra való építés a jellemző)
- a templom egyhajós
- a szentélyt a hajótól elválasztó diadalív szűkebb, a két oldalt megnövelt falfelület elé valószínűleg mellékol-tárokat emeltek.

Miről árulkodik a kolostor védőszent választása? Szent Mihály főangyal, a mennyei seregek vezére, ki a Jelenések 12,7–9 tanúsága szerint hadaival letaszítja a sárkányt az égből, „akit ördögnek és sátnak hívnak, aki elcsábítja az egész világot”. A csábítóra jól rimelnek Gyöngyösi Gergely szavai, aki a Szent Keresztre úgy hivatkozik, „mely-

nek erejével az emberiség ősi ellenségének minden cselszövése meghiúsul”. A csábító, a cselszövő ellen tehát Mihály is eredményesen veszi fel a harcot. Nem véletlen, hogy a magyar Szent Koronán központi helyet foglal el.

Éppen ezért, vagy ezért is volt kedvelt patrónus a középkorban. A kutatások szerint nagyságrendileg 100 patrónus szent vagy szent hittitok volt használatban, mint templomtitulus, ebből az ötödik leggyakoribb volt Mihály. (1. Mária, 2. Márton, 3. Miklós, 4. György, 5. Mihály) Ám ha megnézzük a pálos patrocínium-választási szokásokat, a kép ettől eltérő lesz. Természetesen itt is a legnépszerűbb védőszent Szűz Mária, hiszen ő a remeték királynője is, és 93 pálos kolostorból 27 volt a Szűzanyának szentelve, de a második helyen Szent László áll 5 templommal, és Szent Mihálynak a 93-ból csupán 2 rendház volt címezve, Nagyvázsöny és jelen kolostorunk.

Ezért Toronyalja esetében talán nem általános egyházi, hanem sokkal inkább helyi, személyes okok állnak a választás mögött. Talán Mihálynak hívták az kolostoral-

pító, pénzadományt tevő nemest, akinek hálájuk jeléül azon keresztül is megadták a tiszteletet a remeték, hogy védőszentje oltalma alá rendelték kolostorukat. Ahogy a Mihály név földi képviselője biztosítja működésük anyagi feltételeit, úgy a név égi képviselője, a főangyal gondoskodott a lelkiekről, mennyei pártfogásukról.

Ennek szellemében, – befejezésül – idézzünk fel egy részletet abból a Szent Mihálynak címzett imádságból, amit az említett nagyvázsönyi pálos kolostorban jegyezték le Kinizsi Pálné Magyar Benigna számára, de talán nem volt ismeretlen a toronyaljai remeték számára sem.

*„... Eznek fölötté kérlek téged
felséges Istennek szép és
ékes szolgáját, hogy az
utolsó napon kegyelmesen
fogadjad az én lelkemet
az te szentséges kebeledben
és vigyed őtet
az kies békeségnek és
nyugodalomnak helyére, hol
az szenteknek lelki vigassággal
és mondhatatlan örömdetességgel
az jövődő ítéletet és feltámadásnak
boldogságos dicsőségét várják.
Amen.”*

Scheffer Miklós

IRODALOM

Czech-kódex 1513, Magyar Nyelvtudományi Társaság, Budapest 1990.

DIÓS ISTVÁN (főszerk.): *Magyar Katolikus Lexikon*, Szent István Társulat, Budapest 2002.

F. ROMHÁNYI BEATRIX: *Kolostorok és társaskáptalanok a középkori Magyarországon*, Phyteas, Budapest 2000.

GALUSKA TÜNDE: *Szent Mihály (toronyaljai) kolostorrom*. <http://www.palosepiteszet.hu/budapest-es-kornyekenek-palos-kolostorai/kospallag-toronyalja/>

GYÖNGYÖSI GERGELY: *Arcok a magyar középkorból*, (ford. Árva Vince, Csanád Béla, Csonka Ferenc) Szépirodalmi könyvkiadó, Budapest 1983.

KOVÁCS BÉLA: *Magyarország középkori patrocíniumai*, in Agria – Az Egri Múzeum Évkönyve 25–26., Eger 1989–1990.

TARI EDIT: *Pest megye középkori templomai*, Studia Comitatus 27., Szentendre 2000.

Nagymarosi Ifjúsági Találkozók 50 éve

A nagymarosi találkozók – mint azt már sokak számára közismert – Kismaroson kezdődtek az azóta országosan, sőt határainkon túl is ismert és elismert gitáros-énekes szerzővel, Sillye Jenővel és barátaival, akik egy környéki kirándulásuk alkalmával kértek és kaptak lehetőséget az akkori kismarosi plébános atyától, Major Sándortól, hogy egy rövid gitáros énekes hálaadást tartsanak a templomban.

Fotó: Primási Levéltár

Az akkor szokatlan és újszerű, imádságos, zenés áhítat, és annak híre gyorsan elterjedt a környék településeinek fiataljai között, így a legközelebbi hasonló alkalmakor egyre több fiatal vett ezeken részt, olyan létszámban, hogy kicsinek bizonyult a kismarosi templom.

Az „átköltözés” Nagymarosra elsősorban az akkori esperes-plébános úr Horváth István (Pista bácsi) érdeme volt, aki vállalva a „hivatalból ateista” diktatúra nemtetszését, befogadta a találkozó fiataljait.

Az imádságos, a fiatalok nyelvén megszólaló gitáros énekek mellett kiemelten fontos volt, hogy az akkortájt Nagymaroson és környékén szolgáló káplán atyák (Balázs Béla Beton atya, Kerényi Lajos, Sebők Sándor) ráérezve a fiatalok lelki-szellemi szomjúságára, Szentlélektől ihletett beszédekkel, elmélkedésekkel tették még tartalmasabbá és egyre vonzóbbá az együttléteket.

A kezdetben „szalmalángéletűnek” ítélt, néhány fiatal, világi hívő és pap által indított kezdeményezés – a Jóisten akarata és Szentlelkének tüze által – egy azóta is égő, másoknak is világító, meleget adó „nagy tűz” lett, amely az ország minden szegletéből, sőt a határokon túli magyar lakta településekről is ide vonzotta a fiatalokat, az utóbbi évtizedekben már évente két alkalommal, májusban és októberben.

Ha csak a résztvevő fiatalok számát nézzük, már akkor is jelentősnek mondható, hogy a kezdeti 50-100 fős létszámból mára átlagosan két-három ezer fiatal vesz részt immár 50 éve a találkozókön.

Ehhez azonban feltétlen hozzá kell tennünk, hogy egyre több pap testvér is – akik értették és értik ezt az új fiatalos nyelvet – csatlakozott a találkozókhoz, és hozták, hozzák magukkal a településükön élő, elkötelezett vagy éppen Istent kereső fiataljaikat.

Külön ki kell emelnünk, hogy az első évek az állam által „eltűrt” találkozó után, 1980-1981-től Lékai bíboros úr példamutató jelenléte és aktív részvétele nyomán minden egyes találkozóra más és más püspök atyát hívtunk meg, hogy velük, mint az egyház hivatalos vezetőivel együtt, egy irányba haladva, együtt ünnepelve tapasztalassuk meg a közösségi egyház és Krisztus jelenlétének örömeit.

A kérdés mégiscsak felmerülhet: Mi tartja fent 50 éve ezeket a találkozóköt?

Az újdonság varázsának elmúltával és az újabb generációk színrelépésével mi teszi a mai napig vonzóvá a Nagymarosi Ifjúsági Találkozókat?

Fotó: Primási Levéltár

Fotó: Primási Levéltár

A választ mi, szervezők újra és újra megerősödve abban látjuk, hogy ez a Szentlélek ügye és műve. Ő akar, szeretne koroktól, politikai-társadalmi-gazdasági körülményektől, a résztvevők életkorától függetlenül „ott fújni, ahol akar”, és lángra gyújtani szíveket, ahol senki nem számít rá.

Ennek bizonyosságát – többek között – abban látjuk, hogy az elmúlt évtizedek során papi-szerzetesi hivatások születtek egy-egy találkozó vagy a találkozók hatására. Házasságok, barátságok jöttek létre, közösségek alakultak vagy erősödtek meg az itt hallott, átélt vagy megtapasztalt nekik szóló „üzenetek” kapcsán.

Ehhez – a kezdetektől atyák és világiakból álló munkacsoport – csak kitartó, rendszeres munkával, a körülmények és programok színes, érdekes megszervezésével igyekszik hozzájárulni. Folyamatosan figyelve „az idők jeleire”, igyekszünk a találkozók aktuális témáit a Világegyház, a Magyar Egyház és a fiatalok körében fellelhető szellemi-lelki igényekhez igazítani.

Az 50 évvel ezelőtt, ifjúsági találkozóként indult „Nagymaros” mára – a fiatalok továbbra is meghatározó részaránya mellett – a „régebb óta fiatalok”, nagyszülők és szülők, sőt azok unokáinak generációját is magába foglalja.

Az újonnan felnövekvő generációkat – közel 35 éve –

3-5 éves kortól 14-16 éves korig, egy a nagy találkozóval párhuzamosan zajló „Gyerekmáros” keretein belül vezetgetjük vidáman, játékosan Krisztushoz, akik így találkozórol találkozóra lassan beleszövednek a nagy „Nagymarosba”. (Létszámuk az első évek 20-30 fője óta 3-4-500-ra növekedett!)

Az 50 éves jubileumi találkozóra 2024. október 5-én kerül sor, ahol elsősorban ünnepelni, örülni és főleg hálát adni szeretnénk a Jóistennek az elmúlt évtizedek örömeiért, de az átélt és megküzdött nehézségeikért is, hiszen ezáltal is erősödhetünk, lettünk kitartóbbak a krisztusi úton.

Erre a találkozóra igyekszünk meghívni azokat a püspök atyákat és paptestvéreket, – ezen belül a Nagymaroson káplánként szolgáló atyákat – akik a szentmisék liturgiáját vezetve, homíliájukkal, előadásokkal vagy éppen fakultációk vezetésével tették értékkéssé és sokak számára felejthetlenné a közösségi egyház és a köztünk jelen lévő

Krisztus örömteli megtapasztalását.

Végezetül ezúton is szeretnénk köszönetet mondani mindazoknak a paptestvéreknek és világi hívő testvéreknek, – különösen a nagymarosi családoknak – akik bármilyen módon, kisebb-nagyobb áldozattal segítettek a találkozók sikeres lebonyolítását.

Egyben kérem a nagymarosi testvéreket, hogy büszkén és örömmel jöjjenek el október 5-én együtt ünnepelni ezt a jubileumi alkalmat, hiszen befogadókként és házigazdaként többnyire szerényen a háttérből veletek együtt építettük és építjük ma is Nagymaroson az Isten Országát, amelynek gyümölcsei országunkon belül és túl is tapasztalhatóak.

A Nagymaros Stáb nevében,
Dr. Hadi Ferenc

Márianosztrai zarándoklat 2024. szeptember 14.

Elődeink hagyománya, hogy a templomunk felszentelésének ünnepén (1927-től a Szent Kereszt felmagasztalása tiszteletére szeptember 14-én) zarándoklatra indultak a közeli ismert, szeretett pálos kegyhelyre, Márianosztrára. Ennek a szép hagyománynak igyekezett egyházközségünk új lendületet adni tavaly ősszel, amikor is több mint százan vettünk részt városunkból a márianosztrai zarándoklaton, de zebegényi testvéreink közül is többen elkísértek bennünket ez alkalomból. Felemelő érzés volt látni, amint a nagyvarosi különítmény megtölti a nem kicsi nosztrai templomot, és a Tibor atya által celebrált szentmise lélekben egy közösséggé formálta a nagyvarosi testvéreket.

Az idei évben hasonlóan szép zarándoklatra készülünk, és e sorok olvasásakor éppen egy nappal leszünk túl a 2024-es év nagyvarosi búcsúhoz kötődő zarándoklatán. A szervezői alapelv: legyen egy közös szándék, alaptéma, amiért részt veszünk a zarándoklaton. A 2024-es év zarándoklatát a mindannyiunk életét meghatározó „párkapcsolatok” témájának mentén szerveztük, szokás szerint a zarándoklatot megelőző 4 vasárnap mindegyikén egy-egy párkapcsolati témát körbejárva. Ezek az alábbiak voltak:

1. vasárnap: a fiatal párkeresők – akiknek még nincs kapcsolatuk, de keresik azt, imádkoznak érte

2. vasárnap: a fiatal házások, kisgyermekes szülők, családok

3. vasárnap: a krízisben lévő párkapcsolatok – probléma, boldogtalan házasságok, elvált házastársak

4. vasárnap: családos, unokás házaspárok, szépkorú házások, megözvegyült házások

Jelen sorok írásakor még nehéz megjósolni, milyen létszámmal képviseltették magukat híveink, és milyen élményekkel gazdagodtak azok, akik részt vettek az eseményen. Csak remélni lehet, hogy erős, aktív, megszólítható egyházközségünk ezúttal is meghallotta a hívó szót a testvéri együttlétre, és az előttünk élő generációk hagyományának megtartására.

Jövőre újra lesz zarándoklat. Már most írd be a naptárba a szeptember 14.-éhez legközelebb eső szombatot, hogy Te is ott lehess! Ezzel éltetve, építve egyházközséged, Egyházad. Mindkettő léte, virágzása rajtad, rajtunk is múlik, mert az egyházközség és az Egyház – mi vagyunk!

Heininger Ferenc

KÁNAÁN FELÉ... Tanúságtétel a Dömösi táborról

„Most tehát jöjj, hadd küldjelek a fáraóhoz, hogy kivezessék népem, Izrael fiait Egyiptomból!» Mózes erre azt felelte Istennek: »Ki vagyok én, hogy a fáraóhoz menjek, és kivezessék Izrael fiait Egyiptomból?» Ő azt mondta neki: »Én veled leszek!» (Kiv 3, 10-12)

Isten hív. Terve van velem. El tudom-e fogadni, bele tudok-e simulni ebbe a tervbe? Át tudom-e magam adni neki, hogy az eszközévé váljak? Ha rálépek az Istennel közös útra, egyre jobban megismerhetem, kibontakozik előttem lépésről lépésre az Ő valósága, az Ő arca. Egyre inkább ráhagyatkozom, és engedem, hogy Ő gondoskodjon rólam. Átadom a problémáimat, a nehézségeimet, és megvallom, hogy én ehhez kevés vagyok; Uram, ezt - ha igazán jól akarom csinálni - csakis Veled együtt akarom megoldani. És az Úr mosolyogva néz rám, és ujjongva nyújtja át az Ő ajándékait és kincseit, amiket már a teremtésem óta kifejezetten csakis nekem készít, és izgatottan várja, hogy mit szólok hozzá. Gondosan elkészített ajándékok ezek, személyek, tárgyak, események, örömeik és nehézségek, melyekkel terelget, tanít,

vezet, épít, felvértez, örömet szerez és úgy istenigazából magához ölel.

„Úgy is tett Izrael valamennyi fia, amint az Úr megparancsolta Mózesnek és Áronnak. Ugyanezen a napon kivezette tehát az Úr Izrael fiait Egyiptom földjéről, seregeik szerint.” – Kiv 12,50-51

Ha az Istennek IGEN-t mondok, ezzel egyetemben sok másra nem-et kell mondanom. Hogy is van ez? Nem szolgálhatok egyszerre két úrnak? Le kell vetköznöm a gyöngeségeimet, meg kell szabadulnom azoktól, amik lehúznak, és általuk sebezhetővé, elcsábíthatóvá válok. De be kell látnom, hogy ebben is az Úrra kell hagyatkoznom, és a vezetését követve lépésről lépésre magam mögött hagyni mindazt, ami gátol Felé.

„Az Úr előttük vonult, hogy mutassa az utat, nappal felhőoszlopban, éjjel pedig tűzoszlopban, hogy mind a két nap-

szakban vezérelje őket az úton. A nép elől sohasem hiányzott nappal a felhőoszlop, éjjel pedig a tűzoszlop.” – Kiv. 13,21-22

Az út elején kimondott IGEN csupán egy döntés volt, ki tudja: meddig tart ki? Ezt az IGEN-emet napról napra, minden egyes döntéssel újra meg kell hoznom, ki kell mondanom. De merre menjek? Honnan tudhatnám, melyik a jó irány? Én egy kicsi puzzle darabként hogyan láthatnám az egész képet? El kell fogadnom: most, itt a földön élve nem láthatom. Segítséget, iránymutatást kell kérnem valakitől, aki most is látja a teljességet. Akarom-e igazán a választott utat követni, bármi áron? Keresem-e az Isten jeleit? Észreveszem-e azokat? Igent mondok-e újra és újra?

„»Én, az Úr, vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptom földjéről, a rabszolgaság házából. Rajtam kívül más istened ne legyen!» – Kiv 20,2-3

Az Isten megszabadít, ugyanakkor törvényeket ad. Akkor most nem vagyok szabad? Dehogynem. Az én döntésem volt, hogy Hozzá tartozom, a törvények pedig útmutató ahhoz, hogy az én gyerekipőben járó szeretetem egyre inkább telítődjön Isten szeretetével. Ezzel is tanít, óv és a lehető legboldogabb, szeretettel teljes és békés életet szeretné adni nekem és a körülöttem élőknek.

„Amikor azonban a nép látta, hogy Mózes késik lejönni a hegyről, összegyűlt Áron ellen, és azt mondta: »Rajta, késsz nekünk isteneket, hogy előttünk járjanak! Nem tudjuk ugyanis, hogy mi történt Mózesrel, azzal az emberrel, aki kihozott minket Egyiptom földjéről!» – Kiv 32,1

Annyi jószág, szeretet, gondoskodás után is az első bizonytalan pillanatban az ember képes elfordulni Istentől. Én mit teszek? Feladom? Úszom az árral áldozatnak beállítva magam? Vagy kitartok, akármilyen nehéz? Kutatom a jeleket és az Ő arcát? Add, Uram, hogy legyen erőm mindig kitartani!

Öt nap, öt lépés. Bár Mózes és a nép vándorlásából a történetek, Tibor atya tanításai és a kiscsoportos beszélgetések a 3-8. osztályos gyerekeknek szóltak, a készüllet, az elmélkedések- és a beszélgetések vezetése közben bennem is érlelődtek az imént felsorolt gondolatok. Az Úr ismét meg-

Hittantábori beszámoló

Az idei napközis táborunkban szerettünk volna megfogalmazni négy olyan mondatot, ami a résztvevők szívébe ültetve reméljük idővel kiteljesedik. Az első napunk mondata így szól: „Az Atya olyan, mint a fényes nap.” Ez lett egész táborunk jelmondata is, és biztos vagyok benne, sokunkban felcsendült a hozzá tartozó ének. A bevezető mese után jó volt látni, hogy az ifis segítők milyen természetességgel és nagy kedvességgel fordultak a rájuk bízottakhoz. Habár alig volt egy órájuk az összerázódásra és ismerkedésre, mégis jól kihasználták az időt, és csapatként tudtak elindulni a főtémára, Nagymaros hétszáz évének állomásokon keresztül történő megismerésére. A felnőtt állomásvezetők egy-egy játékos feladat segítségével

ajándékozott, és a felajánlott munkámat sokszorosan adta vissza: barátok, társak, beszélgetések, vidám játékok és óriási nevetések formájában. Az ajándékai mellett pedig kipótolta a hiányosságaimat, és mindig küldött segítő kezet, ha én már nem bírtam egyedül. Fantasztikus segítősapatunk volt az idén is, akik időt és energiát nem spórolva tettek meg minden tőlük telhetőt azért, hogy a gyerekek is bejárhassák ezt az utat Egyiptomtól Kánaánig, minden lépéssel egyre jobban megismerve a mi Atyánkat. Hálát adok Értük, a lelkesítő lelkesedésükért és minden segítségükért a Mennyei Atyának. Hálát adok Tibor atya, Trieb Mariann és Bálint Andris munkájáért, a közös munkánkért, és hogy egységben, együtt a Jóistennel tudtuk megalkotni ezt a tábort. Hálát adok a reggeli közös szolozsmákért, imákért, szentmisékért, a közös kávézásokért, egymás biztatásáért, támogatásáért. Hálát adok Drobilich Verus, Bálint Boróka, Hócza Dénes és Zoller Máté sok segítségével az előkészületekben, a tábor, a programok levezetésében. Hálát adok mindenkiért, aki ott a helyszínen vagy otthonról segített és támogatott bennünket. Hálát adok azért a tapasztalásért is, hogy tanulhattam a Kánaánba vezető útról.

Bálint Dorottya

A Dömösi tábor számomra egy visszatérő pont minden évben. Nagyon szeretek itt lenni, hiszen itt találkozunk, az egyházközség ifjú tagjai. Szerintem fantasztikus az, hogy ezzel a keresztény lelkülettel alkothatunk egy közösséget: szeretjük egymást és szolgálunk. Mókás együtt tölteni ennyi időt a gyerekekkel. Mindig jó érzés volt, amikor egy-egy kiscsoportos beszélgetésnél egy gyerkőc, mint egy érett ember, megfogalmazott valami váratlan gondolatot.

A táborban sokszor találkozhattam Istennel, az imádságoknál, a történetekben, a társaimban és így mindenhol. Amikor hazajöttem, ezzel a teljességgel és békével folytathattam a nyarat.

Zoller Máté

meg nekünk a főmondatot: „Légy te is önzetlen!” Úgy érzem, ennek a mondatnak az elmélyítése hagyott némi teret a következő évekre is, ugyanis a délelőtti tervezett csapatversenyek után a pizza elfogyasztása leginkább a sáskajárásra emlékeztetett, új értelmet adva a jegyrendszernak. A napot a Várhegy kilátó fantasztikus kilátásával zártuk, visszafelé minden gyerek zsebébe került gubacs, az ifisek nyakába pedig gyerek.

Verőcén töltöttük a harmadik napunkat, ahol Áron atya fogadott minket. Rövid elmélkedés és imádság után a plébániaudvaron töltöttük a délelőttöt. A bevezető mese egy nyitott mondatot bízott ránk, és a kiscsoportos beszélgetések is erre keresték utolsó kérdésükben a választ: „Mivel hálálják meg az erdő lakói a katicabogárnak, hogy szétosztotta közöttük a pettyeit?” Ebédig hagyunk időt a csoportoknak, és egy rövid kihíváson és az ebédet megelőző közös játékon kívül nem is szerveztünk kötött programot. A gondolatunk helyesnek bizonyult, mert a gyerekek nagyon szívesen játszottak magukban azokkal a játékeszközökkel, amiket vittünk nekik. Gyors és finom ebéd után már szerveződött is a két nagy halmaz, volt, aki számháborúzni ment, más nemezelnit maradt. Összességében mindenki nagyon jól érezte magát. A számhábo-

rúra persze sosem elég az idő, és az ellenfél biztos többet csalt, de a napot lezáró hálaadás során bőven találtunk olyan emléket, amit fel tudtunk írni.

Zárónapunkat újra Nagymaroson töltöttük, mondatunk pedig A kis hercegből jól ismert „Jól csak a szívvel lát az ember.” mondat lett. Ezt egészítette ki Lánci bácsi tanácsa: „Ne csak nézz, hanem láss!” Ebédre mindenki számára érthető lett, hogy a csoportok olyanok, mint egy-egy csokor virág, s ekként helyezték el magukat az oltár előtti vázában. A táborot Tibor atya és Miklós atya zárta a templomban, a mise alkalmával az ifis vezetők felolvasták a gyerekek könyörgéseit és hálaadásait, utóbbiakban a keddi pizza is szerepelt. Levezetésnek pedig kihirdettük a tábor ideje alatt szerzett pontszámokat, így mindenki megkapta a neki járó plusz csoki- és édességszagját, amit az utána következő zenés-táncos sportgimnasztika alkalmával le is tudtunk ugrálni.

Összességében a tábor nagyon békésen és gördülékenyen telt el. A szervezők és a gyerekek is jó emlékekkel és szép gondolatokkal gazdagodtak. Nagyon hálás vagyok minden ifis vezetőnek és segítőnek, úgy gondolom, jó kertészek gondozzák a plébánia virágoskertjét.

Strausz Kálmán

ÉSZAK-DUNAMENTI NAGYBOLDOGASSZONY KÖZÖSSÉG TÁBORA

Idén vettem részt először észak-dunás táborban, és úgy gondolom, érdemes volt elmennem, mert rengeteg új barátot és élményt szerezhettem.

A tábor elején a Kisebb Testvérek játékosan mutatták be a tábor szabályait és a tábortáncot. Ezután mindenki ráírta a nevét egy borítékra és felragasztotta a falra, amit SMS-falnak neveztek el a szervezők, ahol a tábor ideje alatt névtelenül és névvel ellátva lehetett üzenni egymásnak. A tábor ideje alatt csoportokban voltunk. Együtt dolgoztuk fel a napi témát és együtt játszottunk. A hét

alatt mindenféle izgalmas tevékenységek voltak: sárkányhajóztunk, napfelkeltét néztünk, strandoltunk és lelkileg is töltődünk. A hét minden napján voltunk szentmisén, és többször volt szentségimádás is.

Számomra nagyon meghitt nap volt, amikor a kismarosai Ciszterci Nővéreknél voltunk: lehetett gyönni, csendes szentségimádáson részt venni és a nővéreknek kérdéseket feltenni az életükről. Aznap este a szentségimádás alkalmával karizmatikus fiatalok jöttek, akik közbenjáró imát végeztek értünk.

A harmadik napon a fiúkat és a lányokat elkülönítették, így mindkét csoport nyíltabban beszélt magáról. Később elkezdtünk ajándékot készíteni egymásnak. A fiúk fürdősőt, a lányok pedig csokoládét készítettek. A fiúk a Duna partján, mi pedig a táborhelyen készültünk. A lányokkal még fejdísz is csináltunk magunknak. Az este nagyon hangulatos volt, kicsit olyan volt, mint egy bál. Minden fiúnak volt egy lány párja. Táncoltunk, majd elmentünk vacsorázni. A terem ki volt díszítve, és mi is ünnepi ruhába voltunk öltözve. Mindenki a párja mellett

vacsorázott. Jókat beszélgettünk, és átadtuk az ajándékokat egymásnak. Nagyon szép volt!

Az utolsó teljes napon mindenki az estére készült, ahol minden csoport előadott egy produkciót. Mikor már mindegyik csoport végzett az előadással, táncoltunk, és utána megnéztük a táborban készült fényképeket.

Szombaton, a hazamenetel napján elkezdtünk aktívabban üzenni az SMS-falon. Mindenkinél érkeztek nagyon kedves üzenetek. Számomra nagyon felemelő hét volt. Jövőre is biztos elmegyek a táborba!

Gável Erzsébet

Életünk játéka – Családtábor 2024

A családtábor egy műfaj. Egyfajta életérzés, amit ha megtapasztal az ember, nehezen tudja nélkülözni. Mi 2017-ben kóstoltunk bele, és azóta nem is tudjuk nélkülözni. Várja az egész család, anya, apa, gyerekek, életkortól függetlenül.

Hol volt a családtábor? Igazából mindegy, csak együtt legyünk. A nagymarosi egyházközség és egyben a nagymarosi közösség összetett szövetének egy kiemelt rácspontra ez. Már ősszel el kellett dönteni, csatlakozunk-e. Kissé nehezen teszi ezt meg az ember, olyan messze még a nyár. Aztán, ahogy ott vagyunk, rögtön rájövünk, miért is járunk ide minden évben.

Belecsöppen az ember egy jól szervezett táborba, ahol teljes időtlenség van. Valahogy ebben a szűk öt napban másképp telik az idő. Van mód kettesben lenni a háztársaknak, köszönhetően a fiatalabb generációk segítségének. Van mód olyanokkal beszélgetni, akikkel év közben nehezen találja meg erre az időt az ember. Megállunk olyanokkal is beszélgetni, akiket kevésbé ismerünk, így új kapcsolatok épülnek. Összekötnek minket a közös misék, szentségimádások, előadások, tábortüzek, strandolások, vízicsúszdázások és röplabdázások élményei. Hosszú időre magunkkal visszük a közös szurkolást és az olimpiai sikereket.

Mindenki tanul mindenkitől. Látjuk egymást természetes körülmények között. Tudat alatt másolunk mintákat, és tudatosan tanulunk egymástól, miközben tovább erősítjük ezt a nagymarosi közösséget. A

családtábornak köszönhetően láthatatlan fonalak sokasága köt minket össze év közben, és néha egy félbehagyott beszélgetés egy összenézéssel folytatódik, alig észrevehető módon. Sokfélék vagyunk, mégis egyek vagyunk. A gyerekek egymással játszanak, miközben figyelnek is egymásra, és ebben a nagy csapatban szinte megszűnnek a velük kapcsolatos gondok. Valami ilyesmi lehet a menynek országa is, gondtalanság és öröm.

És hol volt a családtábor? Balatonfüreden, egy egyszerű szállodában 500 méterre a Balatontól. De igazából ez mindegy, bárhol lehet, bármilyen körülmények között. A lényeg, hogy együtt legyünk, és közösen éljük meg a közösség erejét, és ezzel tovább erősítsük hitünket, mert az Úr más embereken keresztül hat az életünkre, és mi magunk is sokszor vagyunk eszközei, hogy másoknak segítsünk, sokszor úgy, hogy ezt észre sem vesszük.

Kosztráné Zoller Judit és Kosztra Gábor

HUSZTI GYEREKEK TÁBORA

Egyházközségünk évtizedek óta szoros kapcsolatban áll a kárpátaljai karitatív szervezetekkel, rendszeresen küldünk adományt az ottani emberek számára. A háború kitörésekor elgondolkoztunk azon, hogy a menekültek támogatásán túl miben tudnánk segíteni. Világok rengenek itt, tudunk-e mi tenni valamit a mi kicsinységünkben? Az értük mondott rendszeres imák és a tőlük kapott beszélők szoros lelki kapcsolatot hoztak létre köztünk. Ekkor jött az ötlet, hogy hívjunk nyaralni gyermekeket, ezt meg tudjuk tenni! Tavaly Császlócról már voltak itt gyerekek. Idén a munkácsi püspökséghez kötődő Kárpátaljai Családokért Egyesületen keresztül a huszti Szent Joakim és Anna Plébániát sikerült megtalálni, akik örömmel fogadták meghívásunkat. Lipcsei Szilvia és Dán Marianna hitoktatók vezetésével 17 gyermek érkezett Nagymarosra.

A tábor a Cédrus Egyesület által elnyert pályázat segítségével, széleskörű egyházközségi összefogás révén valósult meg. A pályázati összeg által biztosított alapellátási feltételek mellett ugyanis még nagyon sok mindenre volt szükség. Pl. annak megoldására, hogy a tiszabecsi határállomásra, majd onnan Nyíregyházára el tudjanak jutni (ez kb.150 km), ahonnan már a vonatközlekedés biztosított. Szükség volt ágyneműre, amivel a közösségi házban lefektetett matracokra meg tudtunk ágyazni. Kis hátizsákokra, amiket a kirándulásokhoz használtunk, és még sok apró dologra. De ismét fantasztikus segítőkészséget és összefogást tapasztaltunk! Nagyon sok pénzbeli adomány érkezett (ebből az egyik ministráns fiú által a mise után félszegen átnyújtott 1000 Ft a legértékesebb!!!), a süteményhegyekről, lekvárokról, szörpökről, gyümölcsökről nem is beszélve. De az Édeske Cukrászda, a Duna-parti fagyis, a kompátkelést biztosító Atlantis Kft, kisboltjaink (Manyi bolt, Juli zöldséges) is odatették magukat. A zebegényi karitás uzsonnát adott a fáradt kirándulóinknak. A balatonalmádi önkormányzat pedig kedvezményes standbelépőt biztosított.

Mivel telt a tábor ideje? Augusztus 17-én, szombaton érkeztek, beleszöppenne a négy napos ünnepbe. Ezeket a napokat a város megismerésével, az ünnepi programok-

kal, kisebb kirándulásokkal (Visegrád, Zebegény) töltöttük. Szerdán és csütörtökön Balatonalmádi-ban voltunk, szombaton pedig egy budapesti kirándulás, ennek keretében a parlament meglátogatása volt a program. Estétként filmvetítés, a tűzijáték, a cserkészek által vezetett profi táborozás. Láthatóan nagyon boldogok voltak, és búcsúzáskor kérdezték, hogy „ilyen minden évben van-e?”

Mint mindig, ismét sokkal többet kaptunk, mint amit adtunk! Beletekinthettünk egy különleges világba általuk. Először nagyon meglepett, hogy a magyar nevű gyerekek alig beszélnek magyarul. Aztán rájöttem, hogy ez nem valamiféle gyengesség. Kárpátalja sajátossága ugyanis az, hogy itt mindig is (a magyar fennhatóság idején is!) egy soknemzetiségű népesség élt békében egymással (mindaddig, míg egymásnak nem uszítják őket). A magyar, az ukrán, a román, ruszin, cseh és még számos nemzetiség úgy éli identitását, hogy „Kárpátalja az én hazám”, ahogy a gyerekek bemutatkozásuk szíven elénekeltek. (Aztán kiderült, hogy némelyikük kb. ennyit tud magyarul). Talán tudtuk őket segíteni abban, hogy magyar gyökereik értékeit jobban felismerjék és éljék. Hisz egy embernek minél szerteágazóbb, sokrétűbb a „gyökérsége”, annál több erőforrása van, annál életképesebb. Arra is ráérettünk, hogy a magyar intézmények jelenléte Kárpátalján milyen sokat jelent. A magyar iskola nemcsak oktatási nyelvet jelent, hanem a közösség egyben tartását is szolgálja. Májusban magyar óvoda is nyílt, amihez Marianna tőlünk is kért segédanyagokat.

Második tanulság: hogyan lehet egy háborús országban élni a hétköznapokat? Nem láttuk őket depressziósoknak, önfeledten tudták élvezni a dolgokat, pedig a vezetők elmesélték, hogy a családokban milyen háború okozta problémák vannak. Hogyan próbálnak talpon maradni a kettészakadt családok, mennyire hiányzik az egyik apa jövedelme, aki a kényszer sorozás miatt 2 éve nem lépett ki a lakásból, hogyan menekült és sebesült meg a Tiszán átszökve az egyik gyerek 24 éves bátyja... Milyenek a 14 órás áramszünetek télen, milyen a sziréna hangja? Szilvia így fogalmazott: „Ebben kell élnünk, meg kellett szoknunk.” És valóban megszokják, és élni akarnak...

Harmadik tanulság: milyen sokat számít az emberek lelki egészségének fenntartásában az egyház szolgálata! A templomi események, a liturgia, a szépen megült ünnepek, lelkigyakorlatok, képzések, zárókönyvek, táborok. Általában önkéntes munkával létrehozva. Aztán az egyház nemzetközisége. Egyik kislány kis hátizsákot viselt, amire cirill és latin betűkkel volt ráírva: Caritas Polska - Caritas Ukrainka. Másik vállára akasztotta a nyíregyházi karitástól kapott hálósájkját...

Legyünk mindnyájan hálásak, hogy ebben a szép munkában és örömben részt vehettünk!

Karitás és Cédrus egyesület

Béke szigete a nosztrai rengetegben Cserkész szemmel az erdőben

Nyáron, mikor kitör a vakáció, rögtön eltűnnek a gyerekek a táborok mélyén. Míg a hittanos táboroknál úgyahogy még sejteni és tudni lehet, vajon hol és merre járunk, addig a cserkész tábor titokzatosan merül bele a magyar erdők mélyébe. Éppen ezért, sokszor kérdegetik tőlünk, hova is tűnünk el mi hetekre a világ elől. Vajon hogyan lehet a vadonban, vérszomjas szunyogok, keringő darazsak, vaddisznók, rókák, szarvasok, irdatlan nagy hőség közepette, egymással egyetértésben eltölteni ilyen hosszú időt, úgy, hogy még élvezzük is. Ráadásul akadnak olyan elvetemült atomcserkészek, akik még csak haza sem akarnak menni, hanem inkább ott szeretnének maradni az erdő lágy ölében a többiekkel, amíg csak lehet.

A cserkész táborok múltja egészen régre nyúlik vissza. BiPi (Lord Baden-Powell of Gilwell a mozgalmunk alapítója), 1907-ben összeszedett pár fiatal ismerős fiút, hogy rajtuk tesztelje azokat a kalandos feltevéseit, amiket a hosszú évek alatt tapasztalt az ifjúk jelleméből, katonaságból, felfedezéséből. Tehát Brownsea szigetén létrehozta az első cserkész táborot. Olyan jól sikerült, hogy a következő évben megírta a Scouting for boys c. könyvét, amiből datáljuk a cserkészlet megalakulását. Ebből is gondolhatjuk, milyen fontos szerepet tölt be a cserkész közösségben a nagybetűs TÁBOR.

Amikor a vad erdőben felépítünk egy komfortos otthont, amikor véresen komolyan vesszük a számháborút, legyőzve a sötétséget együttes erővel; amikor a kereskedős játékban vállt vállnak vetve a stratégián gondolkodunk; amikor együtt szundítunk a CsePiben (csendes-pihenő) a függőágyban; amikor annyit nevetünk, hogy a végén nem is tudjuk, pontosan miért, de eltöröl minden bánatot és fájdalmat; amikor megtanulunk megbocsátani és bocsánatot kérni, még akkor is, ha nagyon nehéz; amikor még a legkisebbek is képesek a tűzrakásra és a víz-hordásra; amikor már arra eszmélsz, hogy nem maradt semmi a közös ennivalóból, amit magunkkal viszünk a hosszú útra, mert a többiek már készségesen elpakolták a saját csomagjukba; amikor elhatározásokat és erőfeszí-

téseket teszünk; amikor a saját összekuporgatott vizedet odaadod a másiknak, pedig te is szomjas vagy; amikor a fák és az ég katedrálisában kapcsolódunk be az örök dicsőítésbe, és hozzánk jönnek az atyák misézni; amikor az éjszakai őrségben csak a csillagok hallják, amit ketten megbeszéltek, de a tábor nyugalma a ti kezetekben lapul; amikor a kiscserkészek és az újoncok szeme csillog, a tied elhomályosul, amikor ígéretet, vagy fogadalmat tesznek arra, amiért most mind itt vagyunk; mind a tűzbe bámulva, kézfogva dúdolunk, akkor érezzük, hogy ennél több, ennél jobb nincs, és ezt semmi kincsért nem cserélnénk el. Ez a TÁBOR.

Ilyenkor minden évben egy új világot építünk, néha hangosan kiabálva, vagy csendben, örömmel, de fáradtan dalolva az élet ritmusát. Mindenki tanul valamit a másiktól vagy a saját bőrén, ki hogy szereti vagy tudja. Az biztos, hogy formálódunk, alakulunk, mint ahogyan az idej keretmesében a 4 törzs, a 4 elem. A Föld, a Víz, a Tűz, a Szél népe hosszú idők óta újra összefogott, hogy megmeneküljenek a gonosz sötétségtől, ami dobszó kíséretében fertőzte a világot. Egymást kiegészítve legyőztük az ellenséget és békességet szereztünk a völgyben.

Mi az az emléked a nyárból, ami az egész évben elkísér?

Hadi Luca Mária

Jézushoz tartozol!

A keresztség által Krisztus letörölhetetlen jele van rajtunk, ezáltal örökké Jézushoz tartozunk, akár látszik rajtunk, akár nem. Ezzel együtt küldetést is kaptunk az életszentségre, és hogy Krisztus tanúi legyünk a világban. De hogyan lehetünk a mindennapjainkban Jézus tanítványai, hogyan közvetíthetjük Isten szeretetét, és egyáltalán fontos-e, hogy lássák rajtunk a körülöttünk élők, hogy keresztények vagyunk? A 777blog jelmondata az, hogy „A hit nem magánügy!”

A Szentírásban olvashatjuk, Jézus ezt mondja:

Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt. (Jn 13, 35) Ti vagytok a föld sója. (Mt 5, 13) Legyen bennetek só, és éljetekek békességben egymással! (Mk 9, 50) Ti vagytok a világ világossága. Nem lehet elrejtteni a hegyen épült várost. Lámpást sem azért gyújtanak, hogy a véka alá tegyék, hanem hogy a lámpatartóra, és akkor világít mindenkinek a házban. Ugyanígy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó tetteiteket, és dicsoítsák mennyei Atyátokat! (Mt 5, 14-16)

Pál apostol pedig ezt írja levelében: Mindenre van erőm Krisztusban, aki megerősít engem. (Fil 4, 13) Örüljetekek az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljetekek! A ti szelídségeitek legyen ismert minden ember előtt!... Semmiért se aggódjatek, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; (Fil 4, 4-6) Tehát egész életünkkel, viselkedésünkkel, szavainkkal is ki kell fejeznünk Jézushoz tartozásunkat.

Az ókeresztény közösségek falaikra vészték Krisztus monogramját, vagy az általuk használt más-más jeleket,

mint pl. halat vagy bárányt. A kopt keresztények a csuklójukra tetováltatták a kereszt jelét. Településeinken a magasba törő templomtornyok Isten nagyságát hirdetik. A papok és szerzetesek ruhájukkal (esetleg hajviseletükkel) is kifejezik Istennek átadott életüket.

Rajtunk is látszódnak, hogy mit szeretünk, azzal, hogy pl. milyen pólót viselünk: ha felveszel egy lovas pólót, gondolhatjuk, hogy szereted a lovakat; ha zöld-fehér csíkosba öltözől, tudhatjuk, melyik csapatnak drukkolsz; ha hordod a tábori pólót, akkor jelezheted, hogy jó volt átélni a többiekkel azt a néhány napot és összetartozol azokkal, akikkel egyformát hordasz.

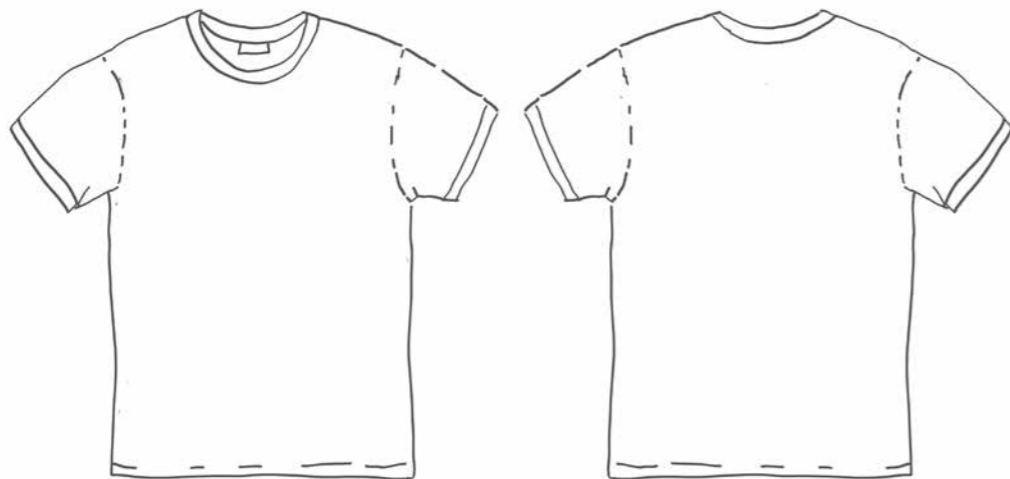
Tervezz magadnak erre az évre egy olyan pólót, ami tükrözi az elhatározásodat, hogy Jézus jele akarsz lenni a világban! Kiválaszthatsz egy-két szót vagy mondatot a Szentírásból vagy más keresztény szövegből, - mondjuk egy dalból is; vagy rajzolj szimbólumokat, egyéb ábrát, amely kifejezi tanítványságodat.

Ha szeretnéd, küldd be a szerkesztőségbe a pólótervedet!

Ha tényleg hordani is szeretnéd, akkor készítsd el magadnak: vegyél egy fehér pólót, amire rajzold rá a tervedet textilfilccel, festékkel vagy nyomtasd rá egyéb technikával! (Kérd szüleid vagy nagyobb tesód segítségét!)

De ne felejtse el, hogy ne csak a pólódon, hanem egész életeden - otthon, az oviban, a suliban, az edzésen, a játszótéren stb. is látszódjon: Jézushoz tartozol!

Hadiné Turcsik Kinga

Ókeresztény
jelképek

IRÁNYTŰ Hivatástisztázó Műhely

Keresztény családban nőttem fel, templomba jártunk, beszélgettünk az élethivatásokról; papság, szerzetesség, házasság. Gyerekként annyira nem foglalkoztam ezzel, de felcseperedve egyre többször merült fel a kérdés bennem: mi az Isten álma rólam?

Az elköteleződést a házasságban vagy a papságban és szerzetességben hatalmas dolognak tartottam és tartom, aminek kellő komolyságot kell szentelnem. Úgy éreztem, hogy időt kell szánnom arra, hogy ezzel a kérdéssel foglalkozzak. Így amikor majd odakerülök a szentség felvételéhez, akkor teljes tudatában legyek annak, hogy mi mellett is döntök. Hogy amikor benne leszek az élethivatásban, a nehéz pillanatokban is eszembe jusson: igen, ebben odaszántam az időt Istennek, ezt átímadkoztam, ezzel foglalkoztam.

Induláskor volt bennem egy sejtés, hogy igazán szabadon csak úgy tudok igent mondani bármelyik hivatásra, ha mindkettőben meg tudom látni a szépséget, hogy ne az egyiktől való elzárkózás vezesse a választásomat.

Ezekkel a gondolatokkal telítve figyeltem fel tavaly szeptemberben az Iránytű plakátjára. Nagy Bálint atya írja a Döntés együtt Istennel c. könyvében, hogy minden választási helyzetben fel kell tennünk magunknak a kérdést: mi az, amiben most, mi az, amiben később is elég döntenünk? Nekem ott csak egy dologról kellett: rá tudok-e szánni két hetente egy estét erre a műhelysorozatra. Nem egy életre szóló elköteleződés, csupán egy szuper lehetőség, ahol közel engedhetem az Istent magamhoz, ahol találkozhatok Vele.

Talán nem hat meglepetésként, hogy az év legnagyobb formáló erejét az Istennel töltött idő adja, ugyanakkor a rendszeres találkozások elengedhetetlenek az úton maradáshoz. Idén négy szerzetessel és húsz fiatalal együtt töltöttük az alkalmakat, akik beállították a jó irányba, hogy mire érdemes odafigyelni, és mi az, ami bár természetes gondolat, mégsem visz semerre. A kétheti találkozásokon kívül februárban egy lelkigyakorlaton is részt vehettünk a szécsényi ferenceseknél, amely az évem egyik legmeghatározóbb pár napja volt.

Az alkalmak alatt egy hatalmas örömhírral lettem gaz-

dagabb: Isten azt akarja, ami nekem a legjobb. Ez elsőre egyértelműnek tűnhet, mégis annyira jó rácsodálkozni és elidőzni ennél a gondolatnál. Nem hív olyan életállapotba, amiben én nem szeretnék élni. Fontosak a saját, profán elképzeléseim is, de ezekhez elengedhetetlen, hogy a terveim mögött ott legyen az imádság; a mindennapos lelkület, amiben útmutatót kaphatok az aktuális döntéseimhez. És legyünk kellően bátrak akkor, amikor csak a félelem választana el a hivatásunktól.

Mivel mind a papság-szerzetesség, mind a házasság Istentől kapott ajándék, így biztos lehetek benne, hogy a szentségben kimondott igenemet az Isten elfogadja és megáldja – ez volt a második nagy örömhír, ami az év alatt ért engem. Egész életemen keresztül az adott életállomhoz adja majd a szükséges erőt és kegyelmet a mindennapokban.

Az élethivatással foglalkozni fontos és jó dolog, akkor is, ha néha nehéz, akkor is, ha olyan kérdéseim vannak, amik túlnőnek engem. Ha szívesen gondolkodnál te is erről, ha szeretnél megerősödni a mostani elképzelésedben, ha kíváncsi vagy, milyen ajándékok vannak az egyes életállapotokban, akkor szeretettel ajánlom Neked a műhelysorozatot!

„Nem mintha már elértem volna vagy már célba értem volna, de futok utána, hogy magamhoz ragadjam, ahogy Krisztus is magához ragadott engem. Testvéreim, nem gondolom, hogy máris magamhoz ragadtam, de azt igen, hogy elfelejttem, ami mögöttem van, és nekilendülök annak, ami előttem van. Futok a kitűzött cél felé, az égi hivatás jutalmáért, amelyre Isten meghívott Krisztusban.” (Fil 3,12-15)

Drobilich Domonkos

A BELSŐ VÁRKASTÉLY

A mű szerzője, Avilai Szent Teréz (Teresa de Ahumada) kármelita szerzetesnővér, Loyolai Szent Ignác és Kereszt Szent János lelki társa, követője, a spanyol barokk katolicizmus (ellenreformáció) egyik legnagyobb alakja. Lelki író és kolostoralapító. Jelen műve a katolikus misztika legnagyobb hatású könyve. Már élete vége felé járt, sok mű alkotója volt, amikor gyóntatója, Alonso Velazquez utasítására írta a könyvet rendtársai lelki épülésére, (1577. jún. – nov. 29.) de csak a halála után jelent meg először. Két jeles teológus segítette (Jerónimo Gracián és Diego de Yanguas).

A misztika a keresztény élet intím, de izzó formája, az Istennel való kapcsolat megélése. Teréz egy látomást, belső, lelki, érzelmi megvilágosodást vagy élményt kapott 1577. június 2-án, ezt írta le – a mai kor számára már kissé nehéz, bonyolult, túlzóan virágos stílusban. Rohanva írt (majd 300 oldal), sok ismétléssel, a beszélt nyelv „lazaságában”.

A látomás az emberi lélek (és az egész személyiség) közeledése Istenhez és találkozása Vele. Egy külső, vad, bozotos, vadállatokkal, férggekkel teli világból való „behatolás” egy csodálatos kastélyba. A várkastély – Teréz beosztása szerint – egyre intimebbé váló részekből, lakásokból áll, ahol a legbelső, a hetedik az Isten „lakhelye” –itt, e világban.

A lélek idegenül érzi magát, vágyik a saját igazi helyére. Vágyódik Isten után.

Az elindulás – 1.lakás – az ima, Jézus hívása: böjtöljtek, virrasszatok és imádkozzatok! A továbblépés az Isten

akarátának követése. De ez nehéz, a gonosz sok kísértéssel gátol, nagy a harc, szenvedés. Nem a szenvedés a jó, hanem az Istenért, Jézussal, mint testvérrel vállalt élet. Ez nem sima út, sok a lelki szárazság, de ki kell tartani. Isten Király a palota belsejéből a léleknek szóló füttylek

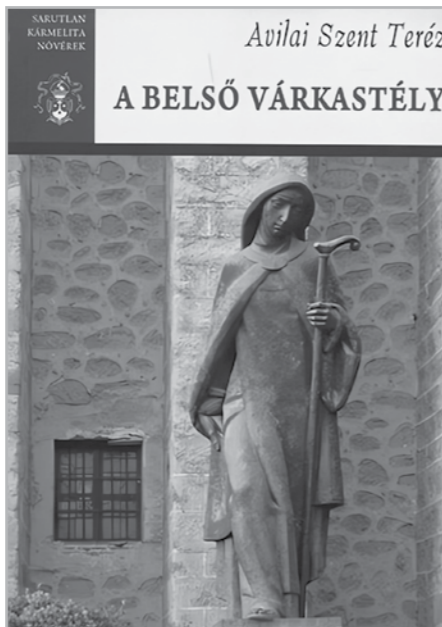
hívja szeretteit. Gondolkodás, összeszedettség, megértés, – mind ízelt Istenből. Az Istenhez vezető út a felebaráti szeretet. Az Isten-tapasztalatot a házassághoz hasonlítja. A jegyesek (Jézus és az Egyház) megismergetik egymást, közben nagy próbatételekkel szembesülnek. De már nincs súlyos bűnük, tisztulnak. A megtisztulás Isten tüzes nyila, a bűnök miatti fájdalom, majd extázis, lelki látomás. De mindig tovább kell lépni. A 7. lakás: a szellemi házasság Istenrel! Képek: 2 gyertya ég, de egymásba olvadva. A patak a tengerbe ömlik, önmaga megsemmisül. A nagy élmény: a csend. És itt „szól” Isten. Hozzád, csak tehozzád.

Ez az egész élménysor csak rövid vázlat. Nem szerzetesek kiváltsága, hanem minden hívó ember számára is hívás, valóság.

A könyv nehéz olvasmány, de sodró, megvilágosító erejű. Szívből kívánom mindenkinek. A siker nem gyors, sok-sok éven át tart, a halálban kimondott IGEN-nel teljesül. Mindannyiótoknak kívánom szeretettel!

Hortoványi Jenő

Avilai Szent Teréz: *A belső várkastély* – Sarutlan Kármelita nővérek – JEL Kiadó, 2023. Budapest, 343. oldal

A SZŰZANYA 2024. AUGUSZTUS 25-EI ÜZENETE

„Drága gyermekek! Ma veletek imádkozom a békéért. A jó és a rossz harcol egymással és uralkodni szeretne a világban és az emberi szívekben. Ti legyetek a remény és az imádság emberei és legyen nagy bizalmatok a Teremtő Istenben, akinek minden lehetséges. Kicsi gyermekek, uralkodjék bennetek és körülöttetek a béke. Édesanyai áldással áldalak meg benneteket kicsi gyermekek, hogy örömet legyetek mindazok számára, akikkel találkoztok. Köszönöm, hogy választotok hívásomra.”

Jelek és jelenlét az imában

Az imádás kifejezése szorosan összefüzdik a testünkkel. Keresztet vetünk, térdet, fejet hajtunk, meghajolunk, kezeinket összekulcsoljuk, kitérjük, kezét fogunk, becsukjuk a szemünket, leborulunk Isten előtt. Néha kiskeresztet rajzolunk búcsúként, áldásként a szeretteink homlokára. Minden mozdulatnak megvan a jelképes értelme, mind kifejeznek valamit.

A keresztvetésről például így ír Szalézi Szent Ferenc „Azzal, hogy elsőként a homlokunkat érintjük, felidézünk, hogy az Atya a Szentháromság első személye.” Kezünk leeresztésével „kifejezzük, hogy a Fiú az Atyától származik”. Azzal pedig, hogy a Szentlelket említjük harmadikként, utalunk rá, hogy a Lélek az Atyától és a Fiútól származik. A keresztvetéssel egész lényünket Krisztusnak szenteljük. Kezünket a homlokunktól a szívünkhöz, majd mindkét vállunkhoz visszük, Isten áldását kérjük elménkre, szenvedélyeinkre, vágyainkra és egész testünkre, tehát már maga ez a kézmozdulat imádság. Ebben Pál apostollal valljuk; „Krisztussal engem is keresztre feszítettek”.

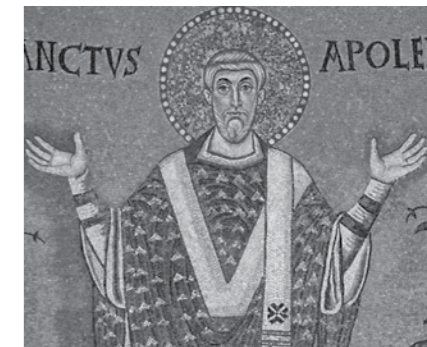
A kitárt karokkal való ima őskeresztény eredetű, a katakombafestményeken is gyakran ábrázolják. Kifejezi a nyitott szívet, azt, hogy Isten szeretete átölel, betölt, kifejezi az örömet, a vágyat Isten után. A Dédimről hallottam, hogy számára a kitárt vagy áldást osztó karral való imádság nem volt idegen. Ezeket az imaformákat mind tanultuk a régiektől, hogy később mi is átadhassuk az utánunk

jövőknél. Mi vajon mennyire engedjük át a testünket annak, amit a szívünkben érzünk Isten iránt?

„Az ima érzékeléssel kezdődik és abból él. Annak érzékelésével, ami előttünk van. A természet szépsége, a levegő, amit belélegzünk, de végső soron az az egyszerű tény, hogy a világ létezik, és hogy én létezem. Mindez van – Ő adja mindezt. És én elfogadom, igaznak fogadom el és hálásan fogadom. Aki így érzékel, az csak egy kis lépésre van attól, hogy Isten jelenlétét érzékelje. Mert a lét Istene adja jelenlétét annak, aki keresi Őt. Az, hogy megtanuljunk érzékelni az ő jelenlétét, a kulcsa az imádságnak, amely már nem teljesítmény vagy erőfeszítés, mint ahogyan az sem teljesítmény vagy erőfeszítés, hogy valami szépet lássunk és valamit szépnek nevezünk. A hálaadás és a dicsőítés mintegy magától fakad fel egy olyan szívből, amely megtanulta érzékelni a szépséget.” (részlet: Johannes Hartl – Tűz a szívemben)

Hogyan tanultam meg imádkozni? Hogyan fejezem ki magamat ima közben? Kipróbálnék-e valamilyen más ima módot, ami számomra új, de valakitől láttam?

Hadí Luca Mária

II. MÁRTON-ZÁSZLÓ PÁLYÁZAT 2024

„...Ketté vágta díszes köpenyét, betakarta koldus testét Osszuk szét a köpenyét, öröksége a miénk ...”

Zászló készítésre hívjuk az alkotó kedvű nagymarosiakat!

Formai követelmények:

- Szent Márton életéből vett motívumok használata (Panon táj, római légión, páncélos lovag, püspök, templom, köpeny, lúd stb.)
- Álló formátum, méret: 100x200 cm
- A felső 100 cm-es oldalon 5 cm-es visszahajrással bújta-tó készítése, amibe egy zászlórúd becsúszatható
- A felső sarkainál két akasztóval lássuk el, hogy belógatással is installálható legyen a mű
- Az elkészült zászló hátoldalán, a jobb alsó sarokban szerepeljen az alkotó neve és elérhetősége
- Technikai megkötés nincs – lehetőleg szabad térben is kiállítható legyen.
- Gyerek, felnőtt, nyugdíjas kategóriákban lehet nevezni
- Egyéni és csoportos alkotások is beadhatóak
- A könnyebb dokumentálás érdekében segítség, de nem feltétel: az elkészült lobogókat befotózva kérjük elkül-

deni a henimade@gmail.com e-mail címre a pályázó nevének, címének, telefonszámának feltüntetésével. A JPG formátumban csatolt kép megnevezése az alkotó neve legyen. **Az üzenet tárgya:**

MÁRTON ZÁSZLÓ PÁLYÁZAT

A kész zászlókat a Nagymaros Városi Könyvtár és Művelődési Házban kérjük leadni. A könyvtárban (Váci út 11) minden szerdán 9-12-ig, pénteken 13-18-ig és szombaton 8-12 óráig, valamint a művelődési házban (Fő tér 14.).

– **Az 1. kör beküldési határideje: 2024. 09. 15.** Az országos ARS SACRA fesztiválhoz kapcsolódva rendezünk kiállítást a beérkezett munkákból, ahol a már közösségi horgolással elkészült mű folytatására nyílik lehetőség.

– **A 2. kör beküldési határideje: 2024. 11. 07.** A városi lámpás felvonuláshoz kapcsolódva kerülnek bemutatásra az elkészült zászlók.

Kérdések esetén keressék bizalommal a pályázat ötletgazdáját, Szabó Henriettát a következő telefonszámon:

06 30 298 2643

Krónikánk

PÜNKÖSDHÉTFŐ – EGYHÁZKÖZSÉGI NAP – MÁJUS 20.

Pünkösöd előtti szombaton Zebegény Újvölgyben volt Lélekvaró közös imádságunk. Pünkösöd az egyház születésnapja. Pünkösödhétfőn a helyi plébániai közösséggel, a cserkészcsapattal közösen ünnepeltünk. Közösségeink bemutatkozásával kezdte a napot, ezután következett a cserkészek pünkösödölése. A nap végére pünkösdi királyt és királynőt is választottak. A délelőtti folyamán öröm útját is jártunk a kálvárián, és sorverseny is volt a gyerekeknek. Délben három bográcspan főtt finom ebédünk volt. Ebéd után folytatódott a játék, a kézműveskedés és a kötetlen beszélgetés. Délután a Dunakanyar Vonósnevelő koncertjét hallgathattuk a templomban. A napot táncbázzal zártuk. Igazán szép nap volt mindannyiunk számára.

BAKONYBÉL ZARÁNDOKLAT – JÚNIUS 8.

Nagybőjt csütörtökén folytatódott a Mindennapok lelkigyakorlata. „Mégis ÖRÖM” volt a téma, amit hétről hétre kibontottunk. Zárásként zarándoklatot szerveztünk, Bakonybél volt a célállomás. 50 fővel indultunk útnak, házaspárok, egyedülállók, idősebbek, fiatalabbak. Megtekintettük a gyönyörű bakonybéli Monostort és környékét, megismerkedtünk az ott élő bencés szerzetesek életével, tevékenységükkel. Megismertük a gyógynövénykertet

és a gyógynövényfeldolgozást is. A közös ebéd után a Borostyán-kút kápolnához sétáltunk, ahol 1000 évvel ezelőtt Szent Gellért is imádkozott. Imádkoztunk hazánkért, egyházunkért, családjainkért. Az otthonról hozott finomságok is előkerültek. Ez a nap igazi ünnep volt számunkra, lelki-testi töltkezés, beszélgetés, jókedv, öröm töltötte ki napunk minden pillanatát.

NYÁRBÚCSÚZTATÓ – AUGUSZTUS 31.

Ebben az évben immár harmadik alkalommal szerveztünk plébániai nyárbúcsúztatót augusztus utolsó hétvégéjén. Hálát adtunk a nyári élményeinkért. Vidám sorversennyel, kézműveskedéssel, különféle sportprogramokkal, társasozással, beszélgetéssel és a nyári fényképek vetítésével töltöttük a délutánt. Jó volt visszaemlékezni a nyár emlékezetes, örömteli programjaira, táboraira. A délután folyamán grill-party volt, finom salátákkal, süteményekkel kínáltuk meg egymást. A délutánt egy közös tánc zárta. Jó volt együtt, szeretetben, vidámságban kicsikkel-nagyokkal. Hála érte az Istennek.

Trieb Mariann

VISSZATEKINTŐ: PÜNKÖSD ÉS CSALÁDTÁBOR

A mögöttünk lévő nyár legelején ismét részt vehettünk Drobilich Janó nagyszerű kezdeményezésében, a pünkösdi közösségi kenyérsütésben. S bár én is megtapasztaltam, micsoda öröm a mindennapi betevőt elkészíteni, ám ezen felül fantasztikus élmény megélni, hogy a sütéskor használt kovász közösségünkre is jótékonyan hat. Valami egészen ősi tudást próbálunk előhívni – ilyen-olyan sikerrel persze –, hogy munkánkat a Lélekre bízva végül megosszuk fáradtságunk gyümölcsét családjainkkal és a közösséggel is. Hála ezért az alkalomért!

A családtábor egészen más módon erősíti egyházunk közösségünket, immár sok éve. A „kiöregedő” családokat idén is pótolták új kisgyerekesek, átadva egymásnak a láthatatlan stafétát. A balatonfüredi helyszín tálcán kínálta az augusztusi balatoni nyaralást és a sok közös élményt. Az pedig külön örömdetes, hogy mostanra már senki sem lepődött meg azon, hogy szelektíven gyűjtöttük a hulladékot egy olyan helyszínen, amely alapból nem

kínálta ezt a lehetőséget. Az összegyűjtött, több zsáknyi szelektív hulladék hazautazott Nagymarosra, ahonnan a szokásos módon elvitték feldolgozásra. Emellett élénk érdeklődés, a legkisebbek részéről szájtátás kísérte a tábor ökomoziját. Szendőfi Balázs „RSD – a marasztalt folyó” című filmje egészen kivételes kameratechnikával, pazar felvételeken mutatta be a sokunk fejében nem épp vadparadicsomként élő Ráckevei (Soroksári)-Dunát. Szendőfi Balázs lesz a vendégünk a Teremtés hetén, elhozva a nyár elején elkészült filmjét az Erdélyi-szigethegységről (Bihar), „Hegyi zene” címmel!

Beindult a visszaváltás – etesd okosan a Repontot!

Végre elindult a MOHU visszaváltó-rendszere: az alkalmazott automatákban üveget, pillepalackot és fém italosdobozt tudunk visszaváltani. (Nagymaroson ez a cba és az ovi közötti beugróban kapott helyet) Jelenleg a rendszer még gyermekbetegségekkel küzd, de reméljük, a cég növeli a visszaváltó pontok számát, és az automaták is ritkábban romlanak el. Nagyon fontos azonban, hogy sem a PET-palackot, sem a fémdobozt nem szabad összepréselnünk. (Azért, hogy a vonalkód jól olvasható maradjon.) Ez sokunk számára újdonság, hiszen eddig a heti szállításhoz érdemes volt tömöríteni a hulladékot, hogy minél több beférjen a zsákba. Emellett szintén új elem, hogy miként juthatunk hozzá a darabonkénti 50 Ft-os ellenértékhez? Eddig egy bontó kaptunk, amelyet le tudtunk vásárolni az adott boltban. Mostantól három módon téríti vissza a MOHU az 50 forintos egységárat: a.) a szokásos bolti utalványként; b.) banki utalással; c.) jótékonyági felajánlással.

Teremtésvédelmi szemlélettel a harmadik lehetőségre szeretném felhívni figyelmeteket. A végösszeg jótékony felajánlásáról a visszaváltó automata kijelzőjén rendelkezhetünk a folyamat végén, a „FELAJÁNLÓM” pontot megérintve. 2024-ben három egészségügyi intézmény működését támogathatjuk ezúton (Bethesda Gyermek-kórház, Heim Pál Országos Gyermekgyógyászati Intézet,

Semmelweis Egyetem Gyermekgyógyászati Klinika), valamint szintén támogatható a „10 millió fa” Alapítvány is.

Ám egy sokkal egyszerűbb módja is van segítő szándékunknak. Amennyiben a közeledben ismersz rászorulókat, egyszerűen ajánld fel számukra az összegyűjtött palackokat, dobozokat, hogy az ötven forintok közvetlenül segítsenek a szükségben! Úgy hiszem, itt Nagymaroson is jól jön ez a figyelem többeknek!

További információk – pl. arról, mi a teendő a korábban is visszaváltható üvegekkel – itt található:

- általános tudnivalók, és gyakori kérdések: <https://repont.hu/hu/fogyasztói-visszaváltás>
- felajánlással kapcsolatos tudnivalók: <https://repont.hu/hu/jotekonyosagi-felajanlas>
- fájllettel kapcsolatos felajánlás: <https://10milliofa.hu/article/hasznald-a-repontot-valtsd-vissza-fara>

Végül, ugyancsak teremtésvédelmi szempont, hogy bár örömdetes a PET-palackok, fémdobozok bővülő visszaváltási lehetősége, de ne feledjük, hogy hazánkban mindenhol iható a csapvíz, így Nagymaroson is! Ezért ismét bátorítunk mindenkit, hogy lehetőség szerint ne a PET-palackot fölöslegesen termelő ásványvizet töltse a poharába, hanem a jól kiengedett, hűsítő csapvizet!

Halupka Gábor

JÖN! JÖN! JÖN!

Szeptember 22-29. között a Teremtés hete!

Idén is várunk mindenkit szeretettel a 6. teremtés hete programjain:

- szeptember 22., 15.00: teremtésvédelmi keresztút
- szeptember 28., 14.00: közösségi szemétszedés
- szeptember 28., 17.00: bográcson agapé a tisztább város öröme. A séf: Drobilich Janó
- szeptember 28., 18.00: „Hegyi zene”. Természetfilm az Erdélyi-szigethegységről (Bihar). Utána beszélgetés az alkotóval, Szendőfi Balázssal!

- szeptember 29., 15.00: erdei gyógynövény- és gombatúra Békefiné Moór Györgyivel és Czirbusz Katával
- Plusz: ismét gyűjthetjük régi telefonjainkat! Újrindul a „Passzold vissza tesó!” akció! (infó: <https://www.janegoodall.hu/programjaink/passzold-vissza-teso-mobil-ujrahasznositas>)

Halupka Gábor

Programjaink

Szeptember 14. szombat:

Szeptember 15. vasárnap:

szeptember 20–21.:

Szeptember 21. szombat délelőtt:

Szeptember 22. vasárnap 19.15:

Szeptember 22–29.:

Szeptember 28. szombat délelőtt:

Október 5. szombat:

Október 20. vasárnap 16.00:

Október 22. kedd 19.00:

Október 28. hétfő:

Október 29. kedd:

November 1.:

November 3. vasárnap 11.00:

November 17. vasárnap 16.00:

November 19. kedd 19.00:

November 24. Krisztus Király vasárnapja:

November 29. péntek délután:

December 7. 16.00:

Plébániai zárandoklat Márianosztrára

Szent Kereszt felmagasztalása: Templombúcsú, szeretetvendégség

Ars Sacra, nyitott templomok éjszakája

Váci Székesegyház szentelési ünnepi mise

Dunakanyar Vonósnégyes hangversenye

Teremtés hete

Jézuskereső kirándulás

Nagymarosi Ifjúsági Találkozó – 50 éves jubileum!

Egyházmegyei katekézis

Pécsi Rita neveléskutató előadása

Hittanos kirándulás

Idősek napja

Mindenszentek

Bérmálás

Egyházmegyei katekézis

Pécsi Rita neveléskutató előadása

Ministráns avatás

Adventi koszorúkötés

Munkatársi vacsora

TANÚSÁG

A nagymarosi Szent Márton Plébánia lapja

KIADJA: Szent Márton Katolikus Plébánia – Nagymaros, Szent Imre tér 2.

MEGJELENIK: negyedévente

FELELŐS KIADÓ: Dr. Csáki Tibor plébános

SZERKESZTŐ: Zoller Andrea

ROVATVEZETŐK: Hadi Kornélia, Hadi Luca Mária, Hadiné Turcsik Kinga, Trieb Mariann, Drobilich Domonkos, Halupka Gábor, Hortoványi Jenő

KORREKTÚRA: Kosztráné Zoller Judit, Telegdi Ármin

ELÉRHETŐSÉG: tanusag.szerkesztoseg@gmail.com

GRAFIKA, TÖRDELÉS: Scheffer Miklós

NYOMDA: Multiszolg Bt., Vác

PÉLDÁNYSZÁM: 300

NYOMDAKÖLTSÉG: A folyóirat nyomdai költsége 350 Ft/db. Ön ingyenesen juthat hozzá. Amennyiben támogatni kívánja a folyóirat megjelenését, azt a plébánia bankszámlaszámára (RÓMAI KATOLIKUS PLÉBÁNIA, 11742094-20157874) történő átutalással megteheti, jelezve a megjegyzés rovatban, hogy TANÚSÁG, vagy hozzájárulását bedobhatja a templomban elhelyezett perselybe.

XVIII. Ars Sacra Fesztivál

NAGYMAROS

2024. szeptember 20-21.

Pénteki programok

Altemplom:

Egri Erzsébet Ikon kiállítása

A kiállítás megtekinthető:

pénteken 17.00-21.00

szombaton 10.00-21.00

Templom:

17.45-18.15 Igeolvasás Zámbori Soma előadásában

Szombati programok

Altemplom:

17.00 Egri Erzsébet Ikon kiállítás megnyitó

Megnyitja: Nacsinák Gergely András

görög ortodox pap, vallástörténész

17.30-21.00 bibliaolvasás, képeslap árusítás

Templom:

10.00-tól két óránként templom bemutatása

18.30 szentmise

19.15-19.45 **Döbrössy Kriszta előadása**

20.00 **Budapesti Görög Ortodox Kápolna Kórusának koncertje**

Közösségi ház:

16.00 gyermekrajz kiállítás

16.30-17.30 gyermekprogramok

16.00-21.00 Szent Márton zászló kiállítás és horgolás

19.45-21.00 Kedvenc versem kiscsoportos műhely

Monsberger tér:

19.15-21.00 Agapé

16.00, 19.45, 20.45, 22.00 toronyzene

17.00-18.00, 19.45-21.00 toronylátogatás

„Az igazság békét teremt!”

(Iz 32,17)

További ingyenes programok országszerte:

www.ars-sacra.hu

/arssacrafeszt

/arssacrafeszt

*„Krisztusnak nincs más keze, csak a mienk,
hogy művét végrehajtsa.
Krisztusnak nincs más lába, csak a mienk,
hogy az embereket Isten útján vezesse.
Krisztusnak nincs más ajka, csak a mienk,
hogy az embereknek Istenről beszéljen.
Nincs más segítsége, csak a mienk,
mely az embereket Istenhez segíti.
Mi vagyunk az egyetlen Biblia,
melyet az emberiség még olvas.
Mi vagyunk Isten végső üzenete
szóval és tettekkel írva.”*

Ima a XIV. századból